

Dopis vnoučeti.

Narodila jsem se v r. 1939 ve Vídni. Tedy v době, kdy začala 2. svět. válka. Měla jsem ještě staršího bratra. Podstatné je, že jsme bydleli ve Vídni. Otec pocházel z již. Čech a maminka z jižní Moravy. Otec jako 15ti letý byl poslán v r.1919 do Vídně se vyučit krejčím – tovaryšem. Byly to velmi těžké začátky. Musel se učit řeč. Mistr mu pouze na zimu obstaral boty. Jinak chodil od jara do podzimu ve Vídni bos. Bydlel ve Vídni 25 let do konce války. Ve 32 letech se oženil. Pravidelně jezdil do Čech, kde se poznal s mojí maminkou. V r.1939 začala válka. Nálety byly velmi časté. V domě, kde jsme bydleli měla každá partaj svojí koji ve sklepě, kde jsme přebývali po dobu náletů.

Pamatuji si, že jednou už jsme nestihli s maminkou utéct do sklepa, když zahoukala siréna, tak jsme ležely na zemi a čekaly co bude. Průběh a hlavně konec války si dobře pamatuji. Do Vídně koncem války přišli Rusové taky na koních. Pak v parcích jsme viděli hodně mrtvých koní.

Rodiče se v r.1945 tedy po válce rozhodli vrátit do Čech. Usídlili jsme se v Oseku, kde byly krásné hory, památný klášter, koupaliště apod. Stěhování z Vídně do Čech náročné a zdlouhavé. Jeli jsme starým autobusem, ale zakrátko došel benzin. Tak rodiče po vesnici sháněli něco pro děti na jídlo, popř.nocleh. Cesta trvala asi 14 dnů. V některých úsecích museli dospělí autobus tlačit.

Otec sháněl domek, kde by mohl provozovat živnost – krejčovství. Domek splácel celý život. Neměli jsme jako živnostníci lístky na potraviny, šatenky. Na volném trhu bylo zase vše dražší. Tak jsme žili velmi skromně. Ještě přibyla malá sestra o 9 let mladší. Můj sen byl až si budu vydělávat, tak si koupím šišku salámu. A v 18 ti letech jsem si k narozeninám přála rohlík a salám. To už jsem chodila na střední školu. V r.1953 byla měna, na kterou jsme neměli ani základ na výměnu, to bylo asi 300 Kč. Tak si maminka půjčila.

V roce 1954 jsme my 3 děti chodily do školy. Sestra do 1.tř., já na obchodní a bratr na gymnazium. O prázdninách jsme chodily na brigády. Na výlety se školou jsme nejezdily, nebyly peníze. To už musel otec začít pracovat na šachtě aby alespoň byl pravidelnější příjem. Maminka zase chodila uklízet. Do práce dojíždět nemohla, musela navařit pro všechny. Šetřili jsme např. tak, že autobus, který měl zastávku u našeho domu jsem nepoužila, neboť byl o 5 Kč měsíčně dražší než vlak. Takže jsem půl hodiny chodila na nádraží. V zimě to bylo delší. Přitom se rodiče snažili, abychom měli vzdělání i hudební. Všichni 3 jsme chodily na klavír. Jednu dobu jsem chodila na klavír dosti daleko. Z horního Oseka kolem hřbitova do vesnice Pokrok, přes viadukt a přes pole. V zimě, když fičel vítr a byl mráz tak jsem kolikrát nevěděla kde jsem. Po čase se maminka šla přesvědčit, jestli je to tak hrozné. Od té doby jsem chodila jinam.

Co se týká volnosti, kamarádek tak do 15ti let jsem chodila ke kamarádce si hrát. Dělalý jsme u ní na půdě divadlo. Ale pak při střední škole už jsem skoro nikam nesměla. Taky hlavně z časových důvodů a taky z přísné výchovy. Takže žádné oslavy se nekonaly.

Po ukončení střední školy v r.1958 jsem na umístěnku nastoupila na šachtu do účtárny. Do roka jsem se vdala. Můj sen byl byt v paneláku. Přijít domu a mít teplo. To šlo jedině jako vdaná. Náhodou jsem se v r.1962 dozvěděla o zakládání bytového družstva v Teplicích. Potřebovala jsem půjčku. Šachta odmítla. Šla jsem na ONV a tam zařídili, že půjčku poskytnout musí. Byla jsem první a pak už dávali i dalším zaměstnancům. Byt 3+1 stál 30 tis. Já měla 1200,- hrubého. Takže jsem hned po mateřské (3 měs. a 300,-) šla do práce splácet půjčku. V tom bytě žiji dodnes již 57 roků.

Na dovolené jsme nejezdili. Manželovo rodiče bydleli na severní Moravě, tak jsme jezdili za nimi. Ve vlaku jsme procestovali snad půl života. Cesta z Teplic do Ostravy trvala celkem skoro 12 hod. Auto nebylo.

Ve 40ti letech jsme si s kamarádkou řekly, že zkusíme si udělat řidičský průkaz, jen tak bez zkušeností bez auta. Dopadlo to dobře. Začly jsme uvažovat o autě samozřejmě nejlevnějším a nejdostupnějším tedy TRABANTU. Tak se zase šetřilo a za 2 roky se podařilo.

V té době jsem měla starého otce 10 km ode mě, který už nebyl soběstačný. Tak se jezdilo pro prádlo, úklid apod. Dosloužila jsem mu do konce života. Moje maminka zemřela o 17 let dříve než otec. Měla těžký život. Nikdy neměla den dovolené, odpočinek atd.

Starší syn vystudoval vysokou školu, mladší střední školu. Po dobu jejich dospívání s nimi nebyly žádné problémy. Měli školu a sport a na nic už nezbyl čas.

Po odchodu do důchodu jsem byla půl roku doma. Byl to nezvyk nic nedělat. Tak jsem si našla brigádu na půl úvazku a 14 let jsem vydržela u firmy.

Pak mě potřeboval mladší syn na hlídání vnoučat. Tak jsem 5 let jezdila do Loun starat se o vnoučata. Manželka syna totiž denně dojížděla do Prahy. Po 5ti letech už vnoučata trochu vyrostla a už jsem nebyla zapotřebí.

Tak jsem začala shánět aktivity pro seniory. Chodím cvičit, jezdím každý týden na turistické výlety, kdy ujdeme vždy tak 5 až 10 km. Zatím je mi moc dobře i když mi je už 80 let.

Důležité je chodit mezi lidmi, zajímat se o vše nové. Mám počítač, moc neumím, ale to co nutně potřebuji jsem se naučila. Tak, jak se mám nyní jsem se nikdy ve svém životě neměla. Dnešní mladé maminky si neumí představit starat se o děti v době, kdy se vše muselo shánět a ještě nebylo co jsme potřebovali.

Jenom ti přeji, aby to tak mohlo zůstat, zase bude hůř, pak zase lépe, ale to je životní koloběh s tím se nedá nic dělat.

Všechno jenom dobré přeje babička

V r. 1948 - 3. tr.

Po 65 letech
v r. 2019

Ukončení zákl. školy
v r. 1954
